

ס' כ'. וזה מוגול נגיד'ילם פלק
טסומומו געליג קגדה, למחר רומן
גופו לגלל חנוך. מיטמן דטלכ' להמד
ולגל יונגען דמה קולניך ב' ענמא
המפה ד'יא וווען נלמען דבל ווועדי

טירמן שבד

דיני רחיצה בשבת. וכן יג' סעיפים:

א [א] אסור לרוחין ב (ב) כל גופו ני' אפילו כל אבר ואבר לבר א' אפילו בנים → שהוחמו מערוב שכת [ב] בין אם הם בכלל בין אם הם בפרקע ב (ג) ואפילו לשופך על גופו ולהשתתק אסור י אבל מותר לרוחין בהם פניו ידיו ורגלו: נגס [ג] ה' לו סמל מילוי כל שמי לוון כל גופו: והני מיל' בחמי האור י אבל בחמי מה מותר לרוחין י אפילו כל גופו ייחד [ה] ואין ציריך לומר בצענין ו [ו] והא דשידי בחמי טבריה דוקא בפרקע אבל בכלל לא י' דאותו לאיחלופי בחמי האור:

[ו] יש אמרדים רהא דשידי בחמי טבריה דוקא בשאיין המקום מקורה אבל אם החטוקם מקורה אסור משומ דאתוי (לייה) [לייה] ז' זעה ואסור י' [ח] ייש אמרדים דמותר להיעז בחמי טבריה:

ד אמור (ט) להמשיך להוכחה [ט] אפילו מערב שבת סילון → דבר אחד הם, עירן עירן (ס) של צוונין יי' ז' ופי הרטלון יוצא נוקא (פירוש לגומא, עירן עירן עקה) שבקרע יי' ואם המשיכו נגנסו לה מערב שבת ברחיצת ובשתייה אבלו וחומרו בשבת ערב יום טוב ביום טוב יי' כחטין שהחומרו ביום טוב ואסוריין ברחויצת ומותרים בשתייה [ט]:

יש אומרים שציריך ליזהר שלא להטם ידיו ו'אצל (ו) האש אחר נטילה אם לא →
ינגב תחלה יפתה: **ל**

כמו שכתב מילן מק"י (קמץ ג' וטגנא):
ארב לחתם א' מהבריות"

הנְּצָרָה [ט]

שאבו (א) ב' גופו. קוֹן פְּדִין לָוגֶנוּ, כְּסַת אֲגָדָלָה, גַּמְ' ק' ק' ק' ז' וכמה משליח ציירין ק' מ' ז' וכמודומה ל' בְּלֵן נָגָה כְּנָטִים נְגָנִים כביש טבנת וויס פוג, וטפער מנטס טלון יולעיס ליאָהָר דְּרוֹמָהָה, ומוקה טלון הניגא ייך לאטער לבלוש לבנים ולרכח' בית החסרים בידיה, ייך בְּלֵן גְּרָמָן הניגא, בְּלֵן קָטָן לְלִי מְפֻיעָה, עַפְלָן, גַּמְ' ק' ז' (ב) ק' הַמְשָׁךְ. דָאָו מונען דעריך מאטער אַלְמָאַל, ווּזְקָרְבָּן קָטָן דְּרַקְלָן מְמַקְמָן מְכָלָה, ה' ר, הַכְּנָה אַמְתָּחָן מְעַלְמָה זְנוּגִים לְמַלְאָקָה קְמַעְלָמָה וְלְמַלְאָקָה סְלָמָה, וְעַזְנִין רְיָי'ג' סְפָטָן ד' וְעַזְנִין רְיָי'ס סְפָרִי'ג' מ' מ' ז' ס' ו' ס' ו' קְמִיקָה צָטְמָנוֹה, וְעַזְנִין רְיָי'ג' סְפָטָן ד' וְעַזְנִין רְיָי'ס סְפָרִי'ג' מ' מ' ז' ס' ז' (ב') ב' ג' גופו. עירין היה שחרוב סעיר'ה, וה, והטעם דאיפילו, מקומות שאין הייר סוליה בו אסדור, מושו דהיצ'ה דוחמין שוווחמו בשבחה, עירין מ' א' נסיך ז' (ג) הדאי. הַפְּלִילְמָקָס טְלֵין זַיְלָן קְלָמָה זַו לְקָמוּ, עַזְנִין

ב- (פרק 5 או כ'). כתוב משתת בניםין בו' והשנה משתת בונמין, אפשר שהוא שין כל אלה
שייחד ברוחיד ב', וזה לשונה משתת בונמין, אפשר שהוא שין כל אלה
ודעה להלך בין חמין שהזחמן מעורב בשתי ווות טובי או הוחמו בשתי ווות.
ב' (מה שכתב החכם בשלהי, והוא ר' דיל בחריה, דרישי לבעלי, אל'
כבריא לא היה מושך שכתב ימי' ס' ס' ב' וההווים בשחה איזיל פניו ידי וגאלין
טובל במרומי שבת וחירות התפילה, ובמקום דאפסו
אי' להרדים זה מטה, עיי' ז' אפריל ג' ברכות נ' ג' ב' ג' ב' ג' ב' ג' ב'

ט' זנאמן ר' נבון

۲۰۱۰: ۴۷۰ میلادی
۱۹۳۰: ۴۷۰ میلادی

שכובו. ר. שכמ' ל' ע"ג [ג].
 כנורוּתִים וכרכינִיִּים [ה].
 נ"ז פ"ס מ"ב, ח' ה"ח ס"ס
 ג"פ ט"מ, ו' למ"ט שאמ' נ"ב.
 [ג]:
 ב. מימילוֹת ס"ס [ג], ה'
 וכטמוֹלוֹת:
 ג. ס"ס ג'ל'ן, א' ומילוֹת ק"ב
 ס"ס ק"ר, ג' ד"ס לדמ"ט:
 ד. י"א ג'ל'ן ס"ק ק"ל
 ק"ל; י"א ג'ל'ן ס"ק מ"ו ג'ל'
 ג'ל'ן;
 ו' ס"ס מעמד:
 ז. ס"ס ג' ג'נ"מ:
 ח. ג'ס מ"ע [ה']:
 ט. נ"ו עמוד מ"פ;
 י. ספר המתוויה קומן לר' ג'ג'
 ד"ש ק"ל כתה:
 י. ק"ל כתה:
 ז. פ"ר ק"ט, ו' ג"ז
 מ"ל ב"ק ממי' נ"ע';
 ו. פ"ר עמוד ט"ט נ"ב
 ק"מ"ג' ע"פ עמוד ק"ל; וכן
 כתה נ"פ ספר טרומי'ם

ע"ז. ר"נ ס"ס:
ט"ו. מונחים קש הל' ג, 3:
ט"ז. נורן (מעמיהן) פוליטיקון
ללא הומיניזם (פס, פג, לד, לד'
[פס] ד"כ ורומי, ריבכ מגדל
ס"ס פג, 3:
ט"ט ס"ט ב"ג עמדו מפוא
בגורי לר' פוליטיקון:
ט"י ס"ס פג, 3: מ"ע[ע]
ט"ו. מ"ע[ע]
ט"ז. מרכז'יס צפם ככ, 3:
ט"ח. סבומה ס"ס:
ט"ט. טויל (טעמה מהן) וכן
ט"ו. מלחנוביץ ס"ס הילל' ס"כ פג' ז:
ט"ז. פוליטיקון ט' ווילנדליך (פס רמו'
ט"ט. אבאה, ב"ז ס"ס ד"כ ווילנדליך
ט"ט. בגדלמן ד"כ ט"ז ס"ס, כ"ג ד"כ
ט"ט. מילקופטן ס"ס ד"כ

ציוויליס לְרַמָּא

אשען אוניברסיטע

שכובא) בכ-אגדטוטוים פון
ולות נ-בנ' מאה טולן לא-לען על
טוטוים "זין סה סה גלגל",
ולו א-עטטוטוים קומון גלגלון
הונגן ע"פ אטטוטוים גלגלון
(ב) ע"פ עינ' סטול מאיין' (פעריז
ה כ-בגאנ) וטומן א-ס' קעיגן
ה (ג) ג'וינ' פאיין
(ד) תוקן גומטוטוים גלגלון
מקה"ר (פרופט), וכ"ז
מוקו ייטס:
תוקן ע"פ מדאות
וועילטאל פאל' דיר-קיינפלן:
ה תוקן כויע' דל' דינען
טולוֹן:
(א) פ' אוור הלה-דרה מאניריאן
וועילטאל ט' פ' נגאנ דרכני
ה-ס' ע"פ מעכט זי' ע' (יען)
זי' ע' כטמן וכ'ו, ו' ע'
(ב) נוכף מא-טולוֹן קעלט-קעלט
ק' מ':
(ג) נוכף. מטמא-טולוֹן קעלט-קעלט
זע' מילן מלך (ו' כטמן ק' ע'
ק' ע' (ד) וכ' פען
ברגטטס' (טאנט נ' ג' שטול
טולוֹן)

שכו (א) או. עיין ט' שי. שכח מ"מ "א". ופנוי דיין רוגלוין אוורה
דמלחה נקייט, שרווחץ אדרם בכל יום ללבבו קונו, ומונתニア
עם כל גופו אבר אבר, הוא מיעוט השגון שריא שאור איבריו. וכואראה
לשטווח בשפיכה אבר אבר בלבד שרי, דתנייא כוותיה דשומואל [שם]
דרוחץ פניו ידיו ורגליים ולא כל גופו, ורוחיצה שהמניכס איבריו בכלין,
זה אשטיפה דאסטרן, כל גופו בכלה אחת, ועינן עולמת שבת ס"ק ג'.
ברברם [שם] פרק כ"ב והלכה ב' אבל פניו ידיו ורגליים מותר, ולא
בתבב וחוץ בהם, ולומר הא אבר אבר כל הגוף אף אשטיפה אסור:

ד' אסורה. עין מ"ה. ועינן דק"י שגדת ל"ט ז' ד"י נכלג, ומולמי לאחסן צבצב
פסחים מגעין נצפתם, הולן ממנה זוון לאחסן כל וטפוקן, דוח נס כן חוקו מן
יטיסט ליכן, לדבפטאי מותר נצפתם בלון די קולטן צו, רק כל גופו חיקו דה
מ"מ' ג' חומר ו' /, מכל מקום ספיקיל לא זהה שסתפיטר על גני יידי לאו רוכז
בצפכון. אבל קרלו"ט חיקר פניו ידיו ורגליים ונמה נגד סמזרו, דוחה כוונון
ג' ס' חמורותם, וככלו ה' מר ו' חמורותם, ספקולן נמה צפכון לפניו. וכל ק' ת' ג'
סתפלתן צו, ומכו שטמגון בכ"י גמאות תפ' ד"ב ומ"ט' ב' [כן]. וכבלוטס [שם] ג' ייליג
בליגען דבריילה [עמ' מ"ס ע"ג], ומולמי רק מלה קול סלקט, ספיו מנקוט קיימן
חוותם. ס' וס' ג' נמצע קדעתם קרלו"ט דראפעדי נצפתם, חוקו לרוחן דיון זיו זכון
ידי ולגளין, ומוה שטמגון מתק' קלו"ג', חיכי עליונה ציה, דטס נמלה מהין על ג' ק' ג'
קיינו סוממו ניז' קולטה צו, דלע' קיה לפטף צערען מהר, זה רקטו דמקבץ
הגהות רעך א'

משבצות זהב

מקור דברי מוסכם:
 ח) אוניברסיטת תל אביב
 מקוון למדוד בדרכו יזום ע"ש גל מכב
 כמכירם"ס דין זה כפלוים, נך
 תל אביב ד מכון פלאטין,
 וו"ג ע'נ
 ט) ביה"ד ירושלים, וכוכבון,
 דרכמכלדי חביב מוסכם מפי
 שפטוור כהנים, ואלו כרלו"ק
 רק מטעםנן, נך גל המכ
 קן כמפליגת, ע"ש מומין
 באקדמיה, ע"ש כהנזור
 באקדמיה, ע"ש כהנזור
 מהתע-מדל-כם הילע"ס
 וממחוזה פירען מקמיה"ב
 לטבון"ק מטעם מלון מלון ע"ש
 זאמכון. ע"ש גל מכב צד

שכו [א] (כטרכ' י) אספור כו'. (שבת מ' א' ר' ושמואל כו': [ב' בון ד']. שם ליט' ב' ולדברי הכל, אף ר' שמעון לא פילג אלא בשיטוין, כמו שכחוב שם וקמץ' ע"ז: [ג] ואפיין, כרבוי יהודיה שם לט', כ'), אמר ר' יוחנן הילכה כרוי: [ד'] הנהן או שאורן משמעה שם (מ', א), מדקאמר אבל לא כל גונפו אבר אבר, ממש מעדי לאורן כל גונפו מותר: [ה'] (שיטרין) ואין ברוך גדור. שם (מ', א) ולט' ב' וכרכבי יהודיה: [ו'] וזה אורה. ביריתאות והלן (מ', א) בפרק מלכי מירין, מהתrix שפקרון נקבע שיה ניסוקת מהחומר ומהחומרה המים, ועליה אמרו והזהר מה טברני, ומותניתין קמץ' ע"ז מירין בככל, וזה שכחוב שם קחמי כו' מלכלי מעונן מורה, כמו שכחובם (מ', א) [לט']. ב', עוני וחופשה שם "ה" זה, והטפה בדר' הנהן': [ז'] (שיטרין ז' יש אורה). מותניתין (קמץ', א) הניל' (ז' גמליא לה כו' דאית בה הבלא משוט ומטשלא, וכן תנבעו חוספות בשם (ר' ר' יריבינו ס', א) אלא מפני החומרן, ומותניתין (ש' קמץ', א) היריצו כמו שכחוב הרוא' שם ואנאי'ו טברנ' שbeta. דמ"ער' שכחוב המשיכו, כמו שכחוב בגמרא (שיטרין ז' ט' ב') והוא עליל (ז' גמליא): [א'] (שיטרין ז') ומכאן ברוחן, דמ"ער' שכחוב שם לה, כי ר' דידי מעשנה: [א'] (א' איזי'ו החומר. מדקאמר שמואל כד': [ב'] (שיטרין ז') ומכאן ברוחן כד', דמ"ער' שכחוב שם, ק. ודריך כל ק' מירוש הורחיזו, והוא חמן השהו מהער' שכח דאין אסור אל כל גונפו, פירוש החופשה שם (מ', א) ב' (ה' מפין כו', ברוחן כו', ר' ל"ש שהו מהער' שכחוב (שיטרין ז') ליט' ז' וקלך' ז':

עמ' חציה השניה

לעוני שרד

(6*) מגיא פקי' ובן משמע במרדכי וברא"ש שכתבו, כט' ל:

ציוניים למד"א

ג) ב"ז עמוד כטו ד"ג נאמר
בשם סמ"ג:
ג) ובכינו יודחות [נמהיב יט]
החלק י"ב [פמ"ג, ג] ב"ז [טמ"ו]
סימן ש"ו [עמוד לפה ד'
חמן רצינו יולומות (טטמ"ו) טו]

הכמת שלמה

שעריו תשובה

(א) או יהוה ציריך ידר נורך הרבה. וכותב בשאליה יעכ"ז חלק ב' סימן קל"ט לצדד להחמיר במסורה לעכ"ם פאקטיש מוגליות והעכ"ים השילוח ימסור בשבת לפוטסנאותו, אף שתוכרכ"ם ציריך לתכוון, ע"ש. ובשוורץ וועג אמרת נסמן לנו מהיר לשלוח לפוטסנאות יילך רוכאות להשתדרל לבוכב זהוב מתקופת' אס זה הוא הפסד מושבתה. אם שעתה נזקנתו של וועג יתחכו כוכב שהלמ. בזין שאם לא ירשעה כן היום פיסטר. וועיג לעיל נgaard הטיטם ס"ק ואבטמין ש"ז ס"ק י"ט, ע"ש. וועיג וועיג רונטן לבלטנו פ"ז כ"ה:

(ג) שְׁאָר יִאמֶר לוֹ קַנְה בְּשַׁבְתָּה. בָּזְעַמְד מִפְּנֵי לְבָבָךְ כִּי תְּכַסֵּח
לְבָבִי הַגָּסָט מִמְּנוּגִוּת [צְבָתָה] פְּלָק וְיָרָם [צְבָתָה] וְלֹם דָמָן
אֲנֵי דְּבָרִי בִּים סָלָל עַט הַסְּמָס [צְבָתָה] נָאָר, דְּכוֹלָא לֹא צְבָעֵיד
מִמְלָא, תִּי צְבָעֵי מִמְלָא, וּנְמָלָא אַטְבָּאִיס קָעֵיד לְעַדְמָה לְעַפְתָּא,
סָלָל לֹא תְּפָטֵל טַל לֹא טַמֵּן זָמָר יְמָסָט סָלָל
סָטָוק, עַכְלָבָן, וּכְמָבָן צְבָעֵל וְאֵת עַל וְאֵת,
יְסָסָקָן לֹמָן דָוְקָה, הַלְגָן הַוּרָמָה
לְמַלְמָלָה גַּעַט, דְּהַלְפָלוּ חַיְעָיו יְסָסָק
סָטָוק כִּין צָאָה וּמָרָלָה לְקָנוֹת נָוָז
בְּצָמָה סָסָל, וְאָוָעָקָר סָטָלָק,
לְעַגְעָן חַיְעָיו יְסָסָק נָאָר לְעַדְמָה
צְבָתָה, עַכְלָבָן, וְנוּכָה לְיָדָן
יְוָמָה דָוְקָה, דְּכוֹזָה דָוְקָה לְהַלְגָן
מַוְיל צְפָלָקָס טִיקָּה צְבָתָה,
נוֹמָן לוֹ מַעֲטָה צָקָנָה לוֹ סָמָס
וְעַמּוֹנוֹ מַקְסָס חַיְעָיו יְסָסָק
הַסְּבָבָה צְבָתָה וְהַזָּא שִׁיחָה שָׁם זָמְקָצָת חַוְּיָּה (ז) או
צָרָגֵל גַּעֲרִירָה קָנוֹת, זָוָה לְאָה
לְמוּלָל יְסָסָק צְבָתָה צְפָלָקָס. וּנְמָקָס תְּמָנִי קָלָט גַּס צְבָתָה יְמָסָט,
לְהַלְפָלוּ הַלְגָן הַלְגָן הַסְּבָבָה יְמָסָט. וּמָרָלָה לְיָדָן
עַכְלָבָן, יְסָסָק כְּבָנָה לְמִמְלָא צְבָתָה סָלָל עַטְמָה, כְּגָון וּמָנָן כְּלַיְלָמָה
צְבָתָה, יְסָסָק וְאָוָעָקָר סָמָרָה לְקָנוֹת וּמָרָלָה
צְבָתָה, וְכֵן נָעַמָּן הַסְּבָבָה צְבָתָה צְבָתָה
וְאָוָעָקָר צְבָתָה, כְּנָרָה לְעַגְעָן. וְנוּכָה לְיָדָן
צְבָתָה, וְזָוָה לְזָקָנָה צְבָתָה, מַלְלָמָקָס הַלְגָן דָרְהָלָן
מַמְנוֹן צְהָמוֹן צְבָתָה, דָעַל כְּלַיְלָמָה צְבָתָה צְבָתָה, וְחָס דָוְמָה
לְעַגְעָן צְבָתָה, נָעַמָּן מַזְמָרָה צְבָתָה, כְּנָרָה לְעַגְעָן. וְנוּכָה לְיָדָן
קִינְעָן לְזָכָר צְמָרָה צְבָתָה, כְּנָרָה לְעַגְעָן.^א וְאָוָעָקָר
צְבָתָה, וְזָוָה לְזָקָנָה צְבָתָה, מַלְלָמָקָס הַלְגָן דָרְהָלָן
צְרָהָלָן, וְלְמַכְבָּשָׂמָךְ קִמְעָן לְכַפֵּר אַבְנָה יְקִיְעֵי דָלְחָן מַתְלָחָן חַגְרָה
פְּרָלָה, וְלְמַכְבָּשָׂמָךְ קִמְעָן לְכַפֵּר אַבְנָה יְקִיְעֵי דָלְחָן
סָוִוָּה נָעַמָּן, וְנוּמָן לְוּמָר צְבָתָה הַלְגָן הַסְּבָבָה צְבָתָה. וְזָה
מִיְּלִי נְבָכְלִי יְסָסָק, וְעַיְינָן צְבָתָה דָמָס מֻומָר, וְאַטְבָּאִיס
וְעַל כֵּל זָהָב לְזָקָנָה, וְעַיְינָן צְבָתָה צְבָתָה צְבָתָה.

נמס הגדות מלדי נאה לנו אמרן. ולמה לא ידע דטפלו יתן לו מקוס טוקו, כיון שסתמולא צל יטפלן. ומיטו לה סעכו"ס נקמה מצעית סיטרלן קודס תאכט, והע"פ סטפליג צאנט טלי: ז' מקצת חזוי. לטלו כומולד ממתק כל טאגון הו טיט צו סקסטה חדר טפלין יטפלן ערפת שצומת נמד מן דלמא, כמו שסתמוצט סימן טכ"ס פערן יי'. וצנות תלען כדרכא הפלינו נמאמער טרי, כמו שסתמוצט סס פערן ל'ג. וודע, טלחן מלמן דבר לדרכ בעניין הקאנטוטיס, וחון נך נס לאטהייל הילע מטה שטמלו נומיס, לדגמי מילע נל סטמלו ערפת כמו שסתמוצט סימן טכ"ס פערן ו', וגבי לוקם צוים נחלץ סטראל נומור (ט) כמו שסתמוצט ס"ז פערן (י"ד) [יל' יי], ע"כ דרכי קמניג מונש עריך חכם למחדריק"ש ריש ציצי: אסדור ליאתן גטאי]. כל חמוץ לגוי צוות פטילו צדרכ שטהיין צל נאת, מוקופט ענדזה וויא דג' מא"ג ע"כ [ז' קהן]. ואטילו גדרנן טט צאנט דלמאלה לגוי, מוקופט ולך קאנט פליק (ט) [ב' נאכ, ז' קהן]. ונמוקוס מלאה כל גוואר צאנט, בס: בזח' יוכן ג'ומדר או קנה ג'ומצן. וולתל קאחס וויא דרכ למלול ווועגן צימיכו צאנט, אט קען לא טכל מומכה:

נאר היטב

הגהות ריבק"א

שוו א) (כמיון צ'ק) או אביזר בבורסה אסורה בסוף שבחותם בଘאות מירומנות. מילוי נכל האmun, צ'ק'ן (מקום פיסי); ב) יציר שודאות שידורו שבד מקבת חוץ. נמסcence מוחה יולר קימין צ'ז'ן מתקפל.

כינור הגר"א

[ט] אבניר: אין אזכור לירית, וכך צור לערל בסעיף (ג') [ב'] טו' אפיקו לזכר כ' סוסיון, נס' ג' מילון קרייזר ע"ה
[י] אבל יווין, כמו שכתב הואר'ש בשוב השפטות (פוחת פ"ב הלכה ז) בפרק כל ג' לרלה נטמא, ר' ר' עלי ויעקב
שעה (שם פ"ב סימן ד') לעניין חטף, ע"ש: [**יא**] וצ'יך' פ' מורה תורת כוכין (תורת כוכין)
עקליא ו' נא דרכמג' וע''

הביבאותו בשם הר' מ"ט זל' שבת, י. וא"ה בסימן תקי"ד, אשל אברהם אותן אחר זה: (ד) יוש. עיין ט"ז. משמע דאי שוה לכל נפש מן יהושע בחידושו למסכתה שבח שם דף ל"ט ע"ב ו"ה כד"ה מהירין, כי ב"מ"א [ס"ק] זו, וכן נ"מ ס"ק ח' הראת לשם, ובבעל קרי מותר לאין סכנה, אפשר לנאהו לומר כעין טיטו"ן באות ב' בשם פני, כאן רק להפיש רקורו, לא שייחו חמין. ועל ידי עכ"ם יש לומר עלין, אף גמר רוג סמקוס, ו'ע' :

(ב) לדרחון. עיין ט"ג, הכלל, הן אוכל נפש או "מוחון" [ביצה יב, ב] עיינן שווה לכל נש דזוקא, ועיין סימן תק"ה "נמי" ריש הסעפין לכראור מהruk דזוקא הוזאה והכברורה, הא שאר מלאות לא, וזה מומט לדיין אבל נפש ממש הוא להר' ז' שם י. ב' ר' ר' וקשין כביסים תק"א ט"ז ומשבצתה האב, וא"ה במ"א [א"ה] אמרה. והנה טיטו"ז ב' טוב עיינן מ"א [סימן] תקיד"ד אותן ר' לאסוד דאיין שוה לכל נפש. והראה לי התורני מורה"ר שאלון בן הרב הגאון מוהר"ר אליעזר נגיד הגאון מורה"ר הילמן ז"ל שהיה אב"ד בק"ק מץ הדירוש בפני יהושע שכת ליט' ב' ווספסות ד"ה וכ"ה מתירין נידה אמרם מהןך דבר שהוא לרופאה בעישון טיטו"ז, אףဂدم לתעונוג, שוה לכל נש מיקרי ברפואה, י"ש. גם שם נידה בדת וחירום ביביא ר' ירכ' שאין שוה לכל נש מן המתורה או מדורגן, י"ש. והונח אני רוגיל שנותות טיטו"ז ביום טוב כמו נהוג גולם לפואז, ובפרט חווים ממש שווי לכל נש. ולקרוע הניר כי רציך מערב יום טוב,oso ס' ניר שכתוב בד' אותיות יש לאסוד דזהה מוחק מודרבנן על כל פנים. וקריעת ניר יומי טוב שיש לומר אב מלוכה והוא כל שאין מקלקל, עיין ש"ת לרבל"ח סימן עט אחד קרע קשוור בחמתן, ועיין הלכות שבת סימן שם משכבות והב את זה אמר ר' יברואר עוד: (ג) אבכל. עיין ט"ז. ועיין מה שاكتבור א"יה בתורת האסורים, עיין אותן (א) [ב], ומשם הכי אבר אסר. עיין פ' י"ש: (ה) אדר. עיין ט"ג. בסימן שכ"ג [ס"ק] י' ו, ועיין סימן בפסחים, י"ש. להחמס מים למקותה קרה אード ויש כמעט חולה יהושע דמיקורי שהוא כל בפש בהאי גונוא. גם איסור הרחיצה בתהום דשוו, ונכל מקומ לא רציתי להתייד זה, ואושוש מאילתא טובא, וקשיון

הגהות רעכ"א

כיאור הנרי"א

מחזיות השק

רביינו נפים ר' דמילה פרק תשעה עשר שבת נן שלשוגנרים

ח מלו את הקמן בשותה ואחר כך משבכו החומר וכו'. כן כמך קלי"ר קו"ש ר' לוי יונתן נאמה למלומות נאלו. פירוט סקללן דיו על מערכנן חור דברי טין כמללה נאמה וגיא צולע מערכנן לחו מורה גויה כהמלחן צמי ענמה ומכל לח' לעון לה' עון לא' אנטה ונ' מעתה גמילין זונצער מילוי וועד לאטונג מאטונג בק"ד: מל ואלא בער' וכו'. טאטס טאטס

השנה הראכ"ד *קסם שרוכם מושג'ת עז
התקין ע"ש טען שכנהו
הוא לנו, המכ אנטול'ה ויל'
אמנם מושג'ת דכל'ה גראט'ה
קאנס'ה קאנס'ה לא נטול'
טול'ה טול'ה לא נטול'ה לא נטול'ה
אמנם עט'ה ווון גראט'ה לא נטול'
סוממ'ה פונט'ה מיל'ה:
שכנהו שכבת מפני שמכנהו
מקום שרוכן להרחה
מוחיזין אוון האמולה בין
הה לה לא [ו]בשלישי של
להיות שכבת. בין
נוו. בין דוחצ'ת מיל'.
שהוחמו מעורב שכבת
שהוחמו בשבת מפני

בנדי עוז

הנזכר לעיל, יתיר על מושג זה. במאמרו של דוד קפלן, שפורסם ב-1995, ב*הארון הכלכלי הישראלי*, מופיע מושג חדש – *הכלכלה המולטיפלא*. מושג זה מגדיר את הכלכלה הישראלית ככלכלה מושגית, המבוססת על גורם אחד – גורם תרבותי. מושג זה מגדיר את הכלכלה הישראלית ככלכלה מושגית, המבוססת על גורם אחד – גורם תרבותי.

הגהות מילויון יותר
דר' י"ז מל' בשעה שבעטן שתהעטן במל' הור' על כלם אבל אם פריש ממנה און
רבנן לאן על מהעבון אבל מלהן אוון על כלם אבל פון ר' לויון והר' מורה פושט
בכוסג'ין ורבנן כרבנן מלהן הור' פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון
מזכיר ואל' מזכיר ורבנן פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון
יעוד ר' י"ז אמר ר' זוקט פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון
וחכאי' השם כרב' פשען שי' ר' זוקט פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון
ושב'ן ברוך הבת' ומושה' ר' ואשר ברך ברכ' ברכ' ברכ' ברכ' ברכ' ברכ' ברכ' ברכ' ברכ'
אל' ר' זוקט פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון ר' ואשר ברך ברכ' ברכ' ברכ' ברכ' ברכ'
דר' י"ז הזרות וקופחת הצל' האור וכו' מענה ר' זוקט פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון
הזה שעוזר אל' ר' זוקט פון ר' לויון והר' מורה פושט אל' על עין שאון אמר
לען דוד ר' זוקט אל' לר' זוקט וכו' אל' זוקט כאל' זוקט כאל' זוקט כאל' זוקט כאל' זוקט
הרבנן דוד ר' זוקט וכו' וכו' חוץ עבואר' ר' זוקט וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
פון ר' י"ז כל' ר' זוקט ר' זוקט וכו'
ואנו אל' שעתן דע' הר' זוקט נמא עלי' עלי' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'

ובוגר ללאחים הרודולphyll שיעור ותוחמל גומי ברוניאס ברבי. נברא כהוּנָה כירק חווילן הרכיש והעפך: קומטורה וממיהן נברלי ביבין;

סלייק הלבבות שביתת עשור

כוד פימין גלעדי קמ"ג סס: ב עול כי תרי"ג: ג עול סס:

ל'חט' משנה

፲፻፷፭

שים שאין להם סוף הוא לזכותה של אשה זו שלא תצא.
הנלען"ד כתבתי.
נאום נמוך ונבוד דוד הכהן בכם"ר חיים הכהן ו"

שנפלט באותה שעה יראה אותו הרואה אין לתלות בכך דוחה
כ', ימים שכיה טפי ובוחך שעה לא שכיה טפי, ולזה הדעת
נותה יותר. גם כי אני מסכים הסכמה גמורה בדבר אלא

בית בב

בעת קיבוץ העם כמה וכמה פעמים כי לא מלבו עשו כי הדבר
אסור.

וקם עליו אחד העם והפסיק דרישו וגרפו על לא חם
ובכפיו ותותו סבה, והרב הנזכר נהה להחאה גברא
ראיתפרק ביה בהסכמה כל הק' ק' קהיל פויי, ולא רצה לקבל
עליו דין גנדוי, ושנתנים יד לפושעים ומוחיקים בידו לבל
יחס בנדוי החכם הנזכר. שמעתי ותרגנו בתני, המו מעי לי לקול
צליל שפה, כי לא יראו את דוד מלכם, ואמרתי מי ראה זה
ולא יצא להודיע למולול פשעו ולהגיד לו עונו אם הדברים
כפושטן, אולי יתרצה זה אל אדוניו בראשי המעשים וישוב
בתשובה ויתחרט על עונו ויבקש כפרה מאשר חטא על הנפש,
והו הדברים בלבביakash בוערת על אודות פלטת בית
הנשאהה, שמכבוזו הארץ האורה, וחשתיו ולא התהממות
ולכבוד התורה חסתי, אף כי אין בבייח לא לחם ולא שמלה
ואלה חובה לי מوالכים, בין העומדים על האמת נסמכתי
ומאתה ה' דרישתי ואלויך דברתי. ואמרתי לדוד אליך ה' נפש
אשר אלקי לך בטהות נתקלים כה, א-ב-, לעורתי חושא ואל
אבושה.

7 חדר א. גרשין בפרק כירה [שבט מ ע"א] איתמר חמין
שהוחמו מערב שבת אמר רב למחור רוחץ בהם
כל גופו כבר אבר, ושמואל אמר לא התירו לרוחץ אלא פניו
ידיין ורגליין, ותנייא התם כוותיה דשמעון דשמעון וכל
הפוסקים, הרי בהדייא שאסור לרוחוץ בחמין שהוחמו מערב
שבת. ואין לחלק בין חי למת דהא פשיטה דהא דקאמר לא
התירו לרוחוץ וכו' ה' להרחץ לאחר דאסורה, אלא דנקט
דרך בני אדם וקאמר סתמא לא התירו ולא חלקו בין חי
למת, א"כ אין לחלק בתקנה כלל דבכל אדם אסור לרוחוץ
ולהרחץ בין חי בין מת. ותו דהא טעמא דሚלתא לא hei
אלא מפני הבלני שהיו מהמין בשבת והיו אומרים מערב
שבת הווחמו, כדאמרין [שם] בתחילתה היו רוחצין בחמין
שהוחמו מערב שבת התחליו הבלני למשם בשבת ואמרו
מערב שבת הווחמו אסרו בחמין, א"כ מה לי חי מה לי מת.
ואע"ג דסוגיות הגمرا משמע דהא גזירה משום מרוחץ
גורווה, וכ"כ הרמב"ם ז"ל בפ' כ"ב מהלכות שבת
[ה'ב] וזה לשונו מפני מה גזרו להכנס במרוחץ בשבת מפני

גם כי אני טרוד במדדי התהיפות הומן לא יתנויני השב רוחז,
וכשל בעוניichi וילדי הומן המכני פצעוני בעז הרדפני,
סבוני גם סכמוני תלדות הומן אבורי ביש"ן ארלי כושן,
וארכובותי דא לא נקסן, ושמעותה צריכה צלחות כיום א
דאסתנה כדריטה בפרק הדר נירובין סה ע"א, מ"מ בהיותי
נדרש אל עם קראו בשם ק' אבלונה, וכבראשם החכם הכלול
גברא רבא בוצינה דנהורא אשר נודע בשערם שם ידו בכל
במקרא במשנה ובגמרא, הן כי עיני לא ראתה בידיעתו
ונဂולתו, שמעה אונו ותבן לה, הוא החכם הכלול במוהר"ר יהודה
בן הגאון החמיד ריש מתיבטה וירוש גלוותא כמוש"ר יהודה
ו". ואיתו צוחה כי ברוכיא מרוע שולם רעה תחת טובת, זו
תורתו וו שבורה.

שמעשה שהיה לך היה שמתה אשה אחת בערב שבת
ומטלולה ורוחצת בשכבה ממנהם בחול ביל שני
בחמין שהוחמו מערב שבת. וכבראות החכם הנזכר ולול זה
בדברי חכמים עליה עשן באפו ואורייתה הוא דקה רוחח ליה
לאפרוש מאיסורה, וקס ודרש ברבים שדרבר זה אפשר לבן יראו
שהחכם הנזכר תיריך דבר זה. והיה תימה אפילו בפי אנשים כי
לא כן הוגלו, ולא היה מועל לו התנצלותו למך כי לא מלבו

כי הקול היה הולך ונגדל נגמרו בכתוב החכם הנזכר.
ולפ"ז אני אומר שרואי היה לחכם הנזכר לעשות מה שעשה
להרודיע לעם כי לא מלכון, שחריר החכמים הראשונים
ויל לא היו מוחיקים דבריהם נגד העם אפילו בדבר הימר ואף
אם ידוע על החכמים כי כרע עשה, בראשכון בפ' מקום שנגנו
[פסחים נא ע"א] מעשה ביהודה והל בנוו של ר' ג' שרחציו ביהוד
ביבול ולווה עליהם עלייהם המדרינה ואמרו מימינו לא ראיינו כנ', נשמט
הלויל וישב בבית החיזון ולא רצה לומר להם מותרין אותם. וכן
אמרין התם יוצאי בקדאנסן בשכבה ואין יוצאי בקדאנסן
שבת ביבנה ומעשה ביהודה וכו'. ועוד אמרין התם על ר' ג'
שיישב ע'ג ספelim של גוים בשכבה בעכו כדאיתא התם, והיינו
טעמא מושם דסרכו. וכן נמי בפרקא קמא דסנהדרין ה' ע"ב לא
רצה רבי לחתת רשות לרוב להתייר בכורות לפי תרין השני לפני
שהיה בקי במומין טפי ואתי במומין דלא ישי אינשי ואמרו
כח'ג שרא רבי ואתי למישרי מום עובר. ק"ו בדבר אסור
שהעולם הושכים שהחכם הтир שלא כדי, שיש לו להודיע

ט"ז ר' ג' ע"ג

ג'ינו ז' ג'גדן א'קורכו ד'ג'ג
ט'ג'גן א'גבן

חדר ב. וכן כתוב הר"ן בפרק ר' אליעזר דミלה על דבריו הר"ף ז"ל [שם גג ע"א ד"ה וכחכ'] ואותא מהנ"ט לאשਮועין דاع"ג דרבנן סבר ר' דמכי"ר מילה אינס דוחין אפילו שבותם ובריהם, דערל הזהה ואיזמל העמידו בדבריהם במקומות כרת כראתה בפסחים פרק האשוה [צפ ע"א], אף"ה רחיצת חמץ בחמץ שהוחמו מערב שבת, ואע"ג דרחיצה דמקמי מילה מנגג בעלמא הוא. והיינו טעמא כדכתאב הר"ן דכ"ו רחיצת חמץ מילה דמקמי מילה דמכי"ר מערב שבת לא עקרה אלא מפני הכלנים שהיו אומרים מערב שבת החומר, במקומות מילה החתו ר' דלא שיכא בה גזירה במילה נולי האי עכ"ל. הרי דגבוי מילה שרצו לחתיר הר' גזירה פירשו בהדייא ואע"ג דלא שיכא בה גזירות האסור כולי האי ואין למודר ממנה כאשר אפשר בעז"ה. ותו דאפשרו גבי קטן דלא שיכא בה גזירות איסור רחיצה כולי האי לא החתו להרחיצו אליבא דהרמב"ם זכרו לברכיה אלא ביום המילה לפני המילה ולאחר המילה וביום ג', כדכתאב בפ"ב מהלכות מילה [ה"ח] זהה לשונו שדרכם להרחיץ את הקטן מרוחיצין בשבת ביום המילה בין לפני המילה בין לאחר המילה או בג' שחל להיות בשבת. וכ"כ נמי בפ"ב דהallocות שבת נה"ד], מ"מ שלא בזמנים אלה ואיפלו ביום ב' לא ואף על גב חמץ יפים הם לו. והיינו טעמא דבריהם המילה לפני המילה הוא ההקשר המילה ולאחר המילה וביום ג' מפני הסכנה, אבל שלא בזמנים אלו לא ואיפלו על גב חמץ יפים הם לו.

ואין לומר דבשביל חמץ שהוחמו בשבת קאמר וה"ק בימים אלו מרוחיצין אותו בין בחמץ שהוחמו מערב שבת בין בחמץ שהוחמו בשבת, אבל בשאר ימים הויאל ייפים הם לו בחמץ שהוחמו מערב שבת אין בחמץ שהוחמו בשבת לא, הא ליתא דאי הוי לפרטיו לדפנוי המילה דוקא בחמץ שהוחמו מערב שבת קאמר ואפ"ה לא קאמר אלא ביום המילה, ואי סלקא דעתיך דאפשרו בשאר ימים דליקא מותר הויל להרמב"ם לאשמעין ואיפלו בשאר ימים דליקא ההקשר מצווה מותר הויאל וייפים הם לו שלא נטעה. דבשלמא במאן דאמרין דולפנוי המילה דוקא בחמץ שהוחמו מערב שבת קאמר מפורש בדבריו כמו שהסביר הוא עצמו לחכמי לוניל, אלאanca אי סלקא דעתיך ביום אחרים אמר הויל לפרש. הרי דאפשרו גבי מילה שהמינים חמץ יפים הם לו בכל זמן לא החתו אפילו בחמץ שהוחמו מערב שבת אלא ביום המילה ולפנוי המילה וכו', אבל בזמנים אחרים לא ואיפלו ביום ב'. ואף על גב דלא שיכא בה איסור גזירות חמץ כולי האי ואיפר על גב דיפים הם לו, וא"כ האיך יעלה בדעתינו להתייר-גב-מת.

ולפ"ז מה שכותב הרמב"ם בפ"ג מהלכות يوم הכהנורים [ה"ז] דתינוקות מותרים ברחיצה, אפשר לאו בחמץ

הבלני שעשו מחמין בשבת וכו', עד וגورو שלא ישפט כלל בחמץ ואיפלו בחמץ שהוחמו מערב שבת אבל פניו ידיו ורגלו (מודה) [ሞתר], ומה דברים אמרים בחמץ האור גזירה משום מרוחץ עד כאן לשונו. ואמר האומר כי מותר רחיצה כולה האי מותר לרוחצו בחמץ שהוחמו מערב שבת. דהא שיכא האי גזירה כולה מותר לרוחצו בחמץ שהוחמו מערב שבת. לא הייא, דין לחלק בתקנה באיסורי שבת, וזה בפרק שואל [שם קמט ע"א] משמע דהא דתניא לא יקרה לאור הנר אפילו גבורה ב' קומות אפילו גבורה שתי מודעות ואיפלו יוד בתים זה ע"ג זה, והיינו משום שלא לחלק בתקנה, ואיפלו למ"ד התם דיש לחלק הני מיili היכא שלא שיק למגוז כלכלי כי התם, אבל היכא דשייך למיגוז אלא דלא שיק למגוז כולי האי מודה הוא דין לחלק בתקנה.

ובן מצאנו גבי קרוקע רצוף באבניים דاع"ג דלא שיק למיגור ביתו משום גזירות אסרו בפרק שואל [קנא ע"ב] לסתכו ולהרhisto, דקרוקע בקרוקע מחלוקת ע"פ שזה רצוף וזה אינו רצוף. ואע"ג דאיסור הרחיצה וסיכה בגין רצוף נמי אינו אלא גזירות חכמים, שלא מביאה למנון דפסק כר"ש דמלאה שאינה צריכה לגופה פטור עליה, אלא איפלו למנון דפסק דחייב הא קייל כר"ש סברן איפלו אי אי לא פסק רישייה. ולזרע הערכן ז"ל [ערוך סברן] איפלו פסק רישייה אלא דלא ניתא לה, א"כ איפלו היכא דאינו רצוף נמי גזירות חכמים היא שלא ישווה גזירות וברצוף לא שיכא הר' גזירה כלל, ואפ"ה גזירין רצוף אטו אינו רצוף דקרוקע בקרוקע מחלוקת.

וא"ב גבי מת נמי אף אי לא הוה שיכא גזירת מרוחץ כלל זאדם באדם מיחלף כ"ש דשייכא בה דפשיטה, דין לחלק דכלוא חדא גזירה הוא, דאם דעת החכמים לחלק הוה להו לחלק בהדייא בין חי למות. דין לדמותו לההיא דamerin דין סכין ומדיחין בבית המרוחץ דהווצבו לפרש איפלו ברצוף, ואם לא היו מפרשים הוה סלקא דעתך דסכין ומדייחין כדהוה סליק אודעתיהו [שם] דתלמיידי ר' מאיר ברצוף אבניים לא שיין גזירה משום כלל וכדרפישית, ומשה"ה הוצרכו לפרש וכך על גב דלא שיכא גזירו קרוקע אטו קרוקע, אבל הכא גבי נידון דין דטעמא דאסור שיכא בתמת כמו בחי, ואע"ג דלא שיכא בזוה כולי האי אם איתא דיש חילוק בין חי למת הויל לפירוש בהדייא ולחלק הויאל וטעמא דאסורה שיכא נמי בתמת, אלא וראי הויאל ולא פלוג אלא אמרו סתם לא ירחוץ וכו', אלמא דלא פליגין בין חי למת ואע"ג דלא שיכא בה גזירה כולי האי. ותדע שכן הוא דהא גבי מילה תנן בפרק ר' אליעזר דמילה נשבת קלד ע"ב] מרוחיצין את הקטן בין לפני המילה בין לאחר המילה, והאי לפנוי המילה בחמץ שהוחמו מערב שבת כרמשמע בדברי הרמב"ם בפ"ב דהallocות מילה [ה"ח], וכן השיב בהדייא לאנסי לוניל [הויא בכ"מ שם].

וכdiskamrinin בעלמא דהיכא אמרין אני עשה ודוחי לא תעשה היכא דבעידנא דקא מעקר לאו מוקם עשה כדאיתא בפרק ר' אליעזר דמילה [שבת קלב ע"ב] ובכמוה מקומות אחרות בתלמוד, ועל הדורך שאמיר בהזאה [פסחים צב ע"א] שהעמידו דבריהם במקומות כרת. וכחוב הרמב"ם ז"ל [נקוב פסח פ"ז ח"ז] כיצד טמא שחול ז' שלו בשבת אין מזין אלא לאחר, ואפילו חל ז' ב"ג לניסן והוא שבת ידה ליום י"ד ומזין עלייו ואין שוחטין עליו אלא ידה לפסח שני, ופירוש הטעם מפני שבויים שהוא אסור בהזאה מושם שבות אינו זמן הקרבן שחביבים עליו כרת.

اع"פ' שהדבר גורם לעתיד לבוא לעמדת מקום כרת.
וחשתא אמרנו דלא מביע להרמב"ם וסביר דאפילו ביום שני של מילה אין מרוחיצין את הקטן ואפילו בחמיין שהוחמו מערב שבת, ואע"ג דבריהם שני יפים הם לו לצער המילה, אף"ה הויאל ואינו צריך בהם כ"כ כלאטור המילה ובוים ג' שהויא מסוכן גם אינו הכלש מצוה אין מרוחיצין אותו. ואע"ג שלא שיכי כי גזירת איסור רוחיצין הקטן ומצעדר וכן כל כיוצא בו עכ"ל. ויאמר האומר והויאל וכחוב קטן סתום כל קטן במשמע ואפילו היכא שנתרפא כבר מהמילה. הא ליתא דהא הוא ז"ל בקטן שהתרה להרוחיצו קאמר דאומר לגוי ומביा הימים, וסמך על מה שכחוב בפ"ב מהלכות מילה כמו שהוכרתי למללה, כמו שסמך נמי בחמיין וכחוב חמין סתום, ואע"ג דבחמיין שהוחמו בשבת לא התיר להרוחיץ אלא מפני הסכנה, ודלא כבעל מגיד משנה [שם] שכחוב ז"ל והנ"ל מדברי ובניו שהויא מפרש דפרק הדר נערובין סוד ע"כ שלא ביום המילה אלא קודם לה או אחריה הרבה, הינו טעמה ממש, צער התינוק שהחמין יפים הם לו כדרישת הור ז"ל בהדייא.

וחמדבי ז"ל נמי כתוב בשם ר' יהודה בפ"ב דביצה [ס"י תרפנ וז"ל, ורבינו יהודה כתוב דמות לרוחץ תינוק קטן שהתינוק מותקין ברוחיצה וסיכה ביה"כ וכל מיידי דאית בה רביתה לתינוק לא גוזרו בה רבן. וכן כתובرابי"ה [ס"י חקלא] בהדריא כדאיתא בהגחות מימוניות¹⁹ בהלכות יהוה"כ [פ"ג שביתה עשר אות ב]. ומהאי טעמא התירו לומר לגוי לרוחץ התינוק אפילו בחמיין שהוחמו ביה"כ, והוסיף לומר עוד שסתם תנוקות חולין הם אצל חמיין והוא כמו חולה שאין בו סכנה דאומר לגוי וועשה, אבל נבי מת דליך למייר היכי נראה דהוה בכלל האstor ואע"ג שלא שיכי אסורה גזירת חמין כولي האי.

ואין לומר דבר היכא דגבוי מילה דמות לרוחיץ את הקטן לפני המילה במקומות דמכתשיי מילה נינהו, ה"ג איתן לנליימר רוחיצת המת בחמיין מותר דמכתשיי קבורה נינהו, לא היא דזוקא היכא דעתך המוצה נוהגת בשבת איתן לנליימר דמכתשייה ידו שכת כי האי רוחיצת תינוק וטעמא כדכתוב

קאמר שלשם לא בא למדני אלא דמשום עני לא גוזרו בה, אף אי בחמיין קאמר גוזרו רחיצת חמין אלא בשבת בלבד משום בשבת, ולא גוזרו על רחיצת חמין כחוב הרמב"ם בהדייא בפרק אי דאסיר סקילה הוא. וכן כתוב רחיצת חמין שהוחמו מערב יום דהילכות יום טוב [גט"ז] וזה לשונו וחמיין שהוחמו מערב זה טוב ווחץ בהם כל טוב ביום טוב שלא גוזרו על דבר זה אלא בשבת בלבד עד כאן לשונו, וכמו שאני עתיד לפדרש בעוזות השם, ולא יקשה לך.

ומה שכחוב הרמב"ם בפ"ז דהילכות שבת נ"טין ז"ל דבר שאינו מלאכה ואני אסור לעשותו בשבת אלא משום שבוט מותר לישראל לומר לגוי לעשותו בשבת, והוא שהייה שם מקצת חולין או יהיה צורך לדבר צורך הרבה או מפני מצהה, כיצד אומר ישראל לגוי בשבת לעלות באילן או לשוט על פניו הימים כדי להביא לו שופר או סיכון למילה, או מביא לו מחצר לחצץ שאין עירוב בניהם מים חמין להרוחץ בהם הקטן ומצעדר וכן כל כיוצא בו עכ"ל. ויאמר האומר והויאל וכחוב קטן סתום כל קטן במשמע ואפילו היכא שנתרפא כבר מהמילה. הא ליתא דהא הוא ז"ל בקטן שהתרה להרוחיצו קאמר דאומר לגוי ומביा הימים, וסמך על מה שכחוב בפ"ב מהלכות מילה כמו שהוכרתי למללה, כמו שסמך נמי בחמיין וכחוב חמין סתום, ואע"ג דבחמיין שהוחמו בשבת לא התיר להרוחיץ אלא מפני הסכנה, ודלא כבעל מגיד משנה [שם] שכחוב ז"ל והנ"ל מדברי ובניו שהויא מפרש דפרק הדר נערובין סוד ע"כ שלא ביום המילה אלא קודם לה או אחריה הרבה, ואע"ג התירו ממש מושם התינוק שהחמין יפים לו עכ"ל.

ודרך אגב שלא יקשה קושית הראב"ד ז"ל על הרב ז"ל [בhashgahot פ"ז שבת ה"ט] דמה שהתרו במצטער שבוט ע"י ישראל, הינו היכא דבשעת עקיירת הגירה מקבל המצטער הנאה, כההיא דגונח [נתובות ס ע"א], וכן נמי ההיא דמחזירין את השבר [שבת קמח ע"א], וכן נמי ההיא דצינור שהעלו קשושים [נתובות ס ע"א], דבשעת עקיירת הגירה מבטל הפסדו, אבל הכל דהbatchת הימים הכלש שבטל האיסור אין הקטן ומצעער מקבלים הנאה, ומש"ה אין להתר אלא ע"י גוי.

והנה בגוף הדבר דהינו הרוחיצה התירו לעשותו ע"י ישראל בין קטן בין ביני במצטער, דמתקammer בפ"ז שבת ה"ז או מביא לו חמין אלא לישראל קאמר. ואפשר דראיתו מפרק הדר נערובין סוד ע"כ מההיא ינוקא שלא התיר להביא הימים דרך הצר שלא עריב אלא ע"י גוי ואלו להרוחיצו מרחיצין אותו ע"י ישראל, והינו טעמא כדרישתי,

ועתת אומר דלא מביעא היכא דלית לן למיחש לחשש סוחון כליל, אלא אפלו היכא שיש לחוש לחשש סוחון כי הכא בנידון דין אסור להרהור בחמין, דין לוּמֶך נרתינו בחמין ונעשה כל צרכיו ונשייחו בארון שאם יטריח להיותו מוכן לקבורה ונקרנו תכף, או כדי שלא יצטרכו להרהור בחמיין שבת שאז היה מסריה ביותר ויתבזה וגודל כבוד הבריות וכדבעין למייר קמן, ויאמר האומר דעתך הוא זה מצטער שהחביר הרמב"ס ז"ל בפ"ז מהלכות שבת נה"ין להרהור בחמין כמו שהבאתי כבר דברין, ופשיטה דלא-בחולה קאמר, שהרי אפלו מלאכה דאווריתא מותר לעשות לחולה ע"י גוי ואפלו אין בו סכנה, כדארמין בסוף פרק מנין [קצת ע"א] ומיתתי לה נמי בפ"ב ריו"ט [ביב' כב ע"א] כל צורכי חולה עושין ע"י גוי בשבת דאמר רב המונא דבר שאין בו סכנה אומר לגוי ועשה. וכותב הרמב"ס ז"ל בפ"ב דה�כות שבת נה"ין כיצד אומר לגוי לעשות והוא עושה לבשל ולאפות ולהביא לו תרופה מרשות לרשות וכיוצא באלו, ואילו למצטער כתוב הרב דרוקא שבת עושין ע"י גוים, אלא היינו טעם דחתם בפ"ז נה"ין לאו חולה הוא (ולא) [אלא] מצטער הוא.

ואל יקשה לך ממה שכותב הרב (בפ"ז) [בפ"א] דה�כות שבת [הלא] ז"ל וכן מותר (לחזק) [לייחס] וכוי' עד שכל אלה לכיצא בהן אין ערישין בסמנים כדי לחוש לשחיקה ויש לו צער מהן עכ"ל, הרי שכותב שיש לו צער מהן ואפ"ה נתן טעם לדבריו לפי שאין ערישין אותן בסמנים ואין לחוש לשחיקה הא אם יש לנו לחוש הוה גורין, ומאי שנא מהאי דריחה מצטער עד לא גורין, דחתם עיקר הגזירה הייתה בבריא המצטער שאסור לנו להתרפאות מסווגות שחיקת סמנים, אבל הכא עיקר הגזירה בבריא ובמצטער לא גורו רבן, ולפי מה שאבאר לפניו בעז"ה יתיישב בדרך אחרת.

ויאמר האומר דעתך דיןnidon דין מצטער שהתרו לחרוץ, דין לחلك לומר דשני מות מהי דעתך' דLAGBI חי הקלו אפלו למצטער לגבי מות לא הקלו אפלו בכוי האי גוננא, והיינו טעם דבחי הקלו במלטה דחונונג היא כדי להבריא לעצמו לקיים המצוות משא"כ במתה, וכראמר בפרק שואל שבת קנא ע"ב תניא רשב"ג אומר תנוק בן יומן חי מחלין עליו את השבת אמרה תורה חלל עליו שבת אחד כדי שישמור שבתות הרבה, זוד מלך ישראל מות אין מחלין עליו את השבת כיון שם אדם בטל מן המצוות. וכן בפרק כמה מדליקין [שם לע"א] החמירו יותר במתה מבכל חי כאשר נזכיר בעז"ה, דהא בפ"ב דביצה [ביב' כב ע"א] ממשע שייתר יש

הר"ן וכבר הבאתי לעיל, אבל היכא דעיקר המוצה אינה נהוגת בשבת כי האי דקבורה אין מכשירה דוחין שבת. ואפלו היכא דעיקר המוצה דוחה שבת מפליגין בגמרה אליבא דרי' אליעזר דסביר דמכשורי מילה דוחה את השבת, ואמוניין [שבת קלא ע"א] דלאו לכל מצוה קאמר ר' אליעזר דמכשורי מצוה דוחה את השבת, וכ"ש להרמב"ס ז"ל דסביר דעתך דAMILAH שבת דשבות דוחה את השבת בשאר מצות לא⁹², דשאני מילה דנתנה שבת לדוחות מפני, וכן לפי קושית התוספות בפרק ר' אליעזר דAMILAH [שם ד"ה לא] עליה וזהיא דקאמר דלאו לכל מצוה קאמר ר' אליעזר וכו', דין למדוד מכשורי קבורה המכשורי מילה, א"כ עליה בידינו דריחה המת בחמין בשבת אסור.

חדר ג. ולרוחא דמלטה אומר דנראים הדברים קצת קל וחומר, ומה גבי חי דמקילין אפלו בכלב חי לחתוך לפניו כדרכו בחול ואע"ג דנכילה אסור לטלטלה [שם לע"ב], אפ"ה אסורין לייה לאדם לוחוץ בחמין ע"ג דתענוג הוא לו. ולפי מה דפרישית דברי הרמב"ס ז"ל אפלו גבי קטן שלא שייכי ביה גזירות אישור רחיצה חמין כולי האי אסרים ליה לרוחציו חזן מיום המילה ומימים ג', גבי מות דאפלו המלך זוד מות מוטל בחמה ויש לחוש שמא יסrich אסור לטלטלו בלבד ככר או תינוק כדארמין בפרק במה מדליקין [שם] אשר נוכיריו לפנים בעורת ד', אינו דין שהריחה בחמין תהיה אסורה בו בשבת ואע"ג שלא שייכא ביה טעם אישור רחיצה חמין כולי האי ואף אם היה עושה לו איזה תועלת. וכ"ש שהחמין איינו מעלה ואינו מורה ואדרבא סברא היא דגורען וכדבעין למייר קמן, ומיהו לפי מה שאפרש לקמן נראה דלאו ק"ו הוא ולקמן יתבادر בעז"ה.

ואל יטעה הטועה להקשנות על דברי ולומר دائ הци מי אייטריך לייה לרבי לאשומעין בפרק שואל במתניתן [שם קנא ע"א] אשר אביאנו עוד לקמן בעורת ד' ולומר סcin' ומדיחין את המת, دائ הזחה בחמין במת בשבת אסור א"כ האי מדיחין דקאמר בצונן קאמר ופשיטה דוחודה בצונן מותר, דין נראה כלל לחلك ולומר דמשום ר' מאיד נקט לה דס"ל בפרק כירה [שם לט לע"ב] בדצונן אסור להשתטף כל גופו. דאנו אמינה דעתך' ג' אסור לטלטלו מותר לסוכו ולהדיחין, ודלא כדעת המקשה דמייתי התם בגمرا וזהו ס"ד בדבר האסור לטלטל אסור לסוכן ולהדיחין. א"כ מכל הא דלעיל עליה בידינו אסור להרהור בחמין בשבת ואפלו אם הוומו מערב שבת.

92 לפניו ברמב"ס פ"ז שבת ה"י כתוב דאך בשאר מצות מותר בשבות כגון לעלות באילן להביא שופר וכו', וראה במניד משנה שם ה"ט.

כ' ד. שאלת האם מותר לרוחץ תינוק במים חמים בשבת.

תשובה. תינוק שהתכלך וצריך לרווחו, מותר לרווחו במים חמים, אף שהוחמו בשבת. (וראה לעיל בפרק לי' תשובה ב') שאפשר להשתמש במים הבאים מדוד המשמש אף בשבת, אבל אין להשתמש במים הבאים מבולר החשמי, וראה שם הפרטים בזה). אבל ברוחיצה שאינה להסיר את הליכלוך אין להתר אלא לתינוק שרגיל לרוחץ בכל יום, ורק בימים שהוחמו מערב שבת. ל

ה. שאלת האם מותר לרוחץ בסבון בשבת.

תשובה. מותר לרוחץ בשבת בסבון נוזלי, אבל אין לרוחץ בסבון מוצק.

נו. **שאלה**. האם מותר לצחצח שינוי בمبرשת עם משחת שינויים בשבת.

תשובה. אין להשתמש במשחת שניים בשבת, אבל מותר לצחצח שניים בمبرשת או נוזל לצייחוץ שניים, ובלבך שאין רגיל יצאתו לו דם מהחניכיים בשעת הצייחוץ, אבל אם בכלל פעם שמצחצח שנייו יוצאה לו דם, אסור לצחצח שנייו בשבת.

ס' ק ה', וראה עוד בכהח שם אותן י"ז ע"ש. ומ"מ אם נתכללך ומוכרים לרוחן אותו, יש להתיר אף בהוחמו שבכת, כיון שבאופן זה הינו ריבתייה.

ה. בסבון מוצק יש חשש ממරח, שהרי מחליק פניהם הסבון, ובמכוואר ברובם ים בפרק י"א מהלכות שבת הלכה ר' שהמחליק פניהם שעה וכדומה חיבר משום ממחק, ע"ש. ואפשר שלאחד שהשתמש בסבון פעעם אחת ונעשה חלק מותר להשתמש בו, אם אמנים חלקו הוא לגמר. אך אפשר שאפלו סבון חלק אסור להשתמש בו משום איסור מוליד. אבל בסבון נוזלי שאין חשש משום ממחק ומשום מוליד מותר. אורטן לא רוחץ בשבת בסבון כיין משחה, משום ממרת, וכןמו שמן עב שיש בו משום ממרת, ובמכוואר בשו"ע בסימן שי"ד סעיף י"א ע"ש.

ועוד יש לצרף בזה להתיר לנשים לטבול בשבת בחמיין, דהו כי מצטער, שモתר לרוחוץ בשבת בחמיין שהוחמו מעד"ש, וכמו שכותב בחידושי רע"א בסעיף א', וראה גם בביאור הלכה סיימן שכ"ז סעיף א' ע"ש, וזה ה'ח כאן, שודאי יש צער בזה אם לא לטבול, וכן כתב בשוחת דברי יוסף סיימן ס"ד, והאריך בדבריו בספר סדרי טהרה בסימן קצ"ז ס"ק ט"ז, ע"ש. אלא שכתחילה במקומות שאפשר טוב שלא לסמן על היתר זה, אלא לטבולנה בין המשות, אז מותר לכתחילה, שכן דבר שהוא משומש שבוט לא גוזר עליו בין המשותים במקומות מצוה, כמבואר בש"ע בסימן שמ"ב סעיף א' ע"ש. ויש להורות לבנינות, שתרשונה לנשים מבנות ספרד לטבול בעבר שבת בין המשות, שכן היה המנהג ביישובים לטבול בעבר שבת מיד עם השקיעה, וכמו שהביא בש"ת רב פעילים ח"ד הי"ד סיימן כ"ד בשם ספר בני בניין, שכן העיד מרן שמנาง הנשים בעיה"ק לטבול בין המשות, ע"ש. אך במקומות שאין נותנים לטבול אלא עד לאחר צאת הכוכבים, יש להתיר לנשים לטבול בחמיין אף בלילה, וכך אם אין זו טבילה בזמנה. ומ"מ בודאי שצריכות להזהר שלא להסתrok לאחר הטבילה, ובambilкар בש"ע סיימן ש"ג סעיף ב"ז ע"ש.

כ' ד. תינוק שרגיל לרוחץ בכל יום מותר לרוחץ בשבת בימים שהוחמו מעיר"ש, משומם דהינו רבייה, וכמברואר ברמ"א בסימן תק"י א סעיף ב' ובמג"א שם

מער"ש, וכן בשות"ת רד"ז, שכן יוצא מהרמב"ם אבוי לאסור, וכן העלה לאיסורו ספ' רפס"א ומתרשו חכ"צ וו סבירא להו דرك עי"ע עכו את (קטן) המצחער, מ"מ יש לסמוך להקל, וכן ב"ס"י ל"ה) מתיר לרוחץ לרוחזו בכל יום והיינו ר' מער"ש), וכן מיקל בזה שבת וינו"ט ובשות"ת אוור ד', בחמיין שהוחכ

וראייתי באחרוניים שם מאיליו שבבו היישראלי (לפי מה ש"כ ר' ר' בשות נידון כהוחם מי' האחרוניים שחמיין שלנו י' מערכת החיים שנמי' הטרמעסטאט' דינו ג'ב' ומותר לרוחזו בו

ובמנן מותר לרוחזו בכחמיין שמן הדוד ז' הפערקיולעטער) לפי ו' ובאנגלית טל (מלאת מבצונני לתוכן מים חמיין שי' באופן ההיתר שא"ב משנו כבר אחד באוון החמיין, שהריה לא חימם המים הי' בחמיין (ועל כן גם הן חם בה) ולהלא החמיין הוחמו מער"ש, וכ"כ בס' יפה התשובות סי' ה') שמא מותר לרוחוץ אינו בדיין דהינו הצונני שעירבן ז' (בישול ב"ר סקקכ"ז), כי' שיטת שוו"ת שבת הלוי וח"ד סי' ל"א) שהוכיחה ונתחממו מער"ש ועמדו

לרוחוץ בחמיין שהוחם מער"ש, ואם אין לו עצה יכול להקל אף מהמן של הסקה מרכזית שהוחם בשבת (שיפתחנו עי' עכ"מ) לפי מה ש"כ רע"א להקל לחולה לרוחוץ בחמיין ומשמע בכל חמיין, ועוד לפי מה ש"כ עוז רעק"א שם דבוחם מלאיו מותר אף לרוחוץ בו כל גופו, והכא נמי מה שהוחם עי' כח אוטומטי נידון כהוחם מאיליו.

ומושום איסור רפואה לכיכא כיון רפואי דבר זה אין עושים בסמננים (שאין תרופות על כך) וכיון שיש לו צער מותר (ע' סי' שכ"ח טמ"ט), עוויל דזה חשיב מכל בראים כיון שאף הבריא מותר לרוחוץ ככה לשם תעונג (שאף להמנגה שלא לרוחוץ בשבת אף בזונן נראה דהינו כל גופו לא כה"ג עד החגור, שלא שיריך גוירות صحית שערות, ולא גוירת שיטת כה"ג גוירות صحית שערות, ולא גוירת שיטת גופו), גם הלום ראייתי בשוו"ת בא ר' משה (ח"א סי' ל"ג אות י"ג י"ד) שמתיר בנידונינו שלא שיריך מושום שחיקת סמננים כיון שאין עושים כלל דבר זה ע"ז עם סמננים עי"ש, ואף שבכל יש סמננים להרגיע כל צער (פע"ז-קילעל"ר בלע"ז) נראה דרך דבר שיש סמננים לרפאות עצם המחלה הוא דגזרו עליה מושום שחיקת סמננים.

* * *

סימן קע"ג

לשאלה - מהו לרוחוץ קטן בשבת.

תשובות - מותר אם גחוון לו לצורך רביתייהו (שמועיל לו לצורך אכילתו ושינתו), וכל שכן אם הוא צריך לרחיצה לשם רפואי, והוא על פי מה ש"כ בח"ר רע"א (על גליון השו"ע ס"א ובסי' ש"ז ס"ה) שם תשוי דברי יוסף (סי' ס"ד) שהמצער מותר לרוחוץ בשבת בחמיין שהוחמו עבר"ש, והעתיקו סתמא להלכה המ"ב בה"ל, והגמ' שמסתימת ד' המג"א (בסי' תקי"א סק"ז) ש' שבשבת אסור לרוחוץ תינוק בחמיין, יוצא לאיסור אף בחמיין שהוחמו

בשביל עצמו בשבת אסור ליודי לרוחוץ בוابر אחד, אבל יש מקילין בכך שחייבנו לצורך עצמו עשו"ת אמר סי' קכ"ז).

מייהו כל זה לאחר שכבר החמין זוחלין משך זמן מסוימים שאז הוא משתמש בחמיין שנתחממו שם בשבת, אבל כشنשתמש בזמנים הראשוניים מותר זהה הלא נתחමם בפועל מער"ש, ואף שמסתמא כבר מעורב בתוכה גם מימים קרים חדשים שוחלו לתוך הדוד ונתחמם שם עי' החמיין שהי' מונח שם מקודם, מ"מ הלא מבואר בתהלה לדוד ובאנגלית טל דהמערב מים צונניין לתוך מים חמיין שהי' חמיין מער"ש (כמובן באופן ההיתר שאין בו משום בישול) מותר לרוחוץ אבל אחד באוון החמיין, דידיינו נתחמם מער"ש, שהרי לא חימם המים הקרים בעצמן, רק עירבן בחמיין (ועל כן גם הן חמין מפני שחמיין שבה) והלא החמיין הוחמו מער"ש דידיינו נתחמם מער"ש, ובשות'ת שאלת שאל (בריש, סי' נ"ז) מביא כן משוו"ת בנין צוין שלא גרו חכמים על חמיין נתחממו בשבת עי' חמיין, וכ' לחזק דבריו.

מייהו בעיקר הדבר אף שדעת במג"א דבנתחמם בשבת אסור לרוחוץ בו אףابر אחד לאו כו"ע מודי לי' בזה, דבhammad משא מתיר לרוחוץ פניו ידיו ורגליו אף כשתחמם בשבת, וככ' המ"ב בשעה"צ (סק"ח) שכן הוא דעת הרמב"ם (دل' במאמר מרדי' כי' שאין ד' המג"א מוכרחים).

* * *

סימן קע"ב

שאלה - מי שאינו לו ניתוח בפי הטבעת (התחרורים) ורופאונו שירחוין תמיד בחמיין מהו.

תשובות - מותר, דהיינו שאינו רוחץ רוב גופו (רק רגליו עד החגור) מותר

ה"ר רע"ר עדר
קדמון טעם
תק"ה
ביב"ג ר' עיגן ז' ג' ארזעא ג' ג' י"ג

בשבת דינן שהוחמו בשבת אף בנתחםם בדרך היותר, אמנם הרבה אחרונים מזמנים זהה עפ"י ר"ע"א הנ"ל, וכן בשות"ת שאלת שאל (ברישיש, סי' נ"ז) כ' להשיג על השבט הלוי דחמים שהוחמו מער"ש ועמדו על האש בשבת שחייבין מהמין שהוחמו בשבת שאסוריין ברחיצה.

ואגב בשות' אור לציון הנ"ל כ' דתינוק שנתכלך מותר לרחצנו בשבת אף אם אין דרכו לרחצנו בכל יום, ובכה"ג מותר אף בחמין שהוחמו בשבת, וצ"ע.

סימן קע"ד

שאלה - כשהש שני בורות טבילה א' חמה ממוצע והשני חמה ביוטר או שפיר דמי ליכנס לטבול למקווה החמה ביוטר.

תשובה - לבארה נראה לאיסור אף שנכנס וטובל ותיקף ומיד יוצא, שבזה מגלה דעתו שכונתו גם לרחיצה ורחיצה בחמין אסור בכל אופן בשבת, אמנם נראה שגם כוונתו במה שהולך לשם משומם שמקווה החמה ביוטר הוא נקי' ביוטר והוא איסטניס יש להקל, שעצם סברת הק"ג שירק אף באופן זה (שיש לו מקווה שאינה חמה כל כך) שסוכ"ס אינו דרך רחיצה שישוב ושותה ומשתף שם רק טובל ויוצא, אבל אם כוונתו כדי ליהנות מהחמין אף הרי כוונתו לשם רחיצה.

והנ"ל אם נקבל ההיתר של הקרבן נתנאל שטבילה אינה בכלל איסור רחיצה (ממילא שאז יש להקל אף במקווה החמה), אבל אם נתפוז טעם הקולא שאינו אסור רק החמה ביוטר בכדי שיעור יס"ב (ע' שע"צ סק"ח-ט), ואילו פחות מזה אינו בכלל האיסור (והינו כל שיכול ליכנס במישרין בלי עיכוב, ואין שותה בכניסתו

מער"ש, וכן בשות' רד"ך (חדר י"ח) כ' שנייה שכן יוצא מהרמב"ם אבל דעת הרמב"ן והר"ן לאסור, וכן העלה לאיסור התהלה' (ושכ"מ מג"א סי' רס"א ומתחש' חכ"צ ותוס"ש, ואינו מוכחה), וסבירא لهו דרך ע"י עכו"ם הוא דמותר לרחוץ את (קטן) המצטער, מ"מ כיון שמידי דרבנן הוא יש לסמוד להקל, וכן בשות' שבת הלוי (ח"ה סי' ל"ה) מתיר לרחוץ בשבת תינוק שנגילהן לרחצנו בכל יום והיינו רבתיי (בחמין שהוחמו מער"ש), וכן מיקל בזה בס' הטיפול בתינוק בשבת ויר"ט ובשות' אור לציון (ח"ב פל"ה סי' ד', בחמין שהוחמו מערב שבת).

וראיתתי באחרונים שמקילין בחמין שהוחמו מיilio שבשבת בלי שום מעשה הישראלי (לפי מה ש' רע"א דבוחומו מיilio שבשבת נידון כהום מער"ש, ולפי זה כתבו האחרונים שחמין שלנו שמתהממים בשבת ע"י מערכת החיים שנערכה מער"ש בכתה הטעם מסטא"ט דיננו ג"כ בחמין שנתחם מער"ש ומותר לרחוץ בו את המצטער).

ובמ"ר כן מותר לרחצנו במים שיערב לתוךם מים חמין שמן הדוד העומד על האש (או מן הפערקיולעטע"ר) לפי מה ש' בתהלה לדוד ובאגלי טל (מלאת מבשל סי') דהמערב מים צונניין לתוך מים חמין שהי' חמין מער"ש (כמובן באופן ההיתר שא"ב משומם בישול) מותר לרחוץ אבר אחד באותו החמין, דיננו נתחם מער"ש, שהרי לא חיים המים הקרים בעצמן, רק עירוב בחמין (ועל כן גם חמין מפניהם החמין שמעורב בה) והלא החמין הווחמו מער"ש דдинו נתחם מער"ש, וכ"כ בס' יפה דעת (פיגענבים, חלק התשובות סי' ה') שמאחר שבבחמין שמער"ש מותר לרחוץ אין בדיון שתואסר את תערובתן דהיאנו הצונניין שעירובן לתוכן (וע"ע בס' שבת"ש בישול ב"ר סקק"ז), מיהו יל"ע בכל הנ"ל לפי שיטת שות' שבת הלוי (ח"ג סי' ל"ג וסי' מ"ז, וח"ד סי' ל"א) שהוכיה מהראשונים שמים חמין שנתחמו מער"ש ועמדו על האש (אף הגו"ק)

דעות
ו' כגן
'מה.

קה את
לייעץ
לגמר
קו.

אותר
דרליק

בָּה

שְׁקִפָּה

בִּילַת

עֵיקָר

וִיסּוּרָה

בִּיּוֹתָה

יִצְחָק

שְׁבָה

זְבוּתָה

זְבֻתִּי

הַנֶּגֶל

זְבָלוֹן

זְתַתָּה

זְקוּה

הַכְּלָק

צְחָק

וְעַל

אֲהָ

נשמה

הלכות רוחיצה וטבילה

שבת

כפט

(2)

המקווה על כן על כל פנים לעניין דיבער סמכינו עלייו [cmbavar בפוסקים בכמ"ק עmag'a סי' רנ"ג סקל"ז, אם חזר ובישל ע"י עכו"ם לח שנצטנן שמוות בדיעבד] ובpsi' רנ"ד (סק"י א, כנ"ל אף שבישלו ישראל) ובpsi' שכ"ג (סק"י א, אם טבל kali בשבת), ובשו"ע הרב שם (ס"ח, ובpsi' רנ"ג סכ"ה) ופמ"ג (שייח' א"א סק"י) ומ"ב (סי' שייח' סק"ב, וpsi' שכ"ג סקל"ג ושבה"צ שם סקל"ב) ובח"י"א (ט-יא), וע' בס' מאור השבת (ש"נ) שהאריך והרחיב הדייבור בזה, ואף לפ"מ מה שבי בשו"ע הרב (psi' רנ"ג קו"א סק"ט) לחלק בין איסור דרבנן לאיסור DAOРИTYA, ה"כ איןנו אלא איסור דרבנן שנעשה ע"י עכו"ם], שנית לאחר שהעכו"ם שפק לתוכה המים הצונניים מקודם שהי' מערכת החימום פועל אלא גרמא שאינו אלא שבota נמצאה דהו"ל שבota דשבות לצורך מצהה, ובמקום אחר כתבנו אי יש מקום לומר שאין איסור לשפוך עוננים על מנת שתתבשל שם לאחר זמן CSTODLK ותובער מערכת החימום וע' בדבירינו בחלק הקודם סי' ע"ד, שלישית מש"ב דלא שייך לומר בזה מצוות לאו ליהנות ניתנו ג"כ לא ברירה ע' מה שתתבנו בשו"ת יברך דוד (ח"א סי' ע"ב ושם בהגנה שמתחת לקו) ובגלוון שם, וע"ע ברמ"א סוס"י רנ"ג לעניין עכו"ם שימושים התבשיל על תנור בית החורף קודם שהוסק התנור.

* * *

סימן קמ"ט

↳ **אללה** - מי שיש לו מחלת ATTRIUTUS בלע"ז אי מותר לו לרוחץ בחמין.

תשובה - מותר בחמין שהוחמו מער"ש או שהוחמו בשבת מאיליהן באופן AUTOMATI, בחיי רע"א שעל גלינו השו"ע ס"א הביא מתרשי דברי יוסף

אלא שהוא רק בימות הגשמיں שע"י טבילה בזונן יש חשש צינון וחולין, לא בימות החמה שادرבה הרוי מנהג העולם בחום היוםليلך לרוחץ בסוטוימנ"ג-פא"ל הקרה ואין נמנעים מחמת קרירותו ולא תהא כהנת כפונדקית, שוב נתיישתי שיש מקום להתרגם זאת על פי מש"כ בשו"ת עצי חיים (או"ח סי' כ"ה) להתיר לחםם מקוה בשבת ע"י עכו"ם משומם דבלאו הכי לא יוכל לטבול בו והזק מקוצה דרבנים הוא יותר מהזק הגוף דרבנים, ומה דבשביל הזק הגוף דרבנים מותר אמרה לעכו"ם מבואר בס' ש"ח כל שכן בשabil הזק הנפש עי"ש, והכ"ג אם לא יחמו המקווה מסתמא חלק מהציבור ימנעו מלטבול ושיק היתר הנ"ל.

שוב לאח"ז מצאתי בשו"ת האלף לך שלמה (psi' ק"מ מוסי' קמ"א) שאסור בתוקף לחם מקוה שהרי העמידו חכמים דבריהם (בגוזרת אמרה לעכו"ם) אף לבטל מצואה DAOРИTYA חיוביות כל שכן בזה שאינו חוב (ושהמחל שbat בפרהטיא נקרא מומר), והרגיש בהערתינו הניל וכ' דלא דמי להסקת בית החורף דשם האונס בא ממילא, משא"כ בזה שהוא מביא עליו את האונס עי"ש (ואולי שלא ידע מהמשמעות' שהי' להחסידים בטבילה זו שהכו את הברד ביום השלג לקיימו, ולא יושמעו לבטולו אף כשייש חשש חולין).

וראייתי כת בשו"ת תשוכות והנהגות (ח"א psi' רכ"ו) שפשיטה לי שאסור לומר לעכו"ם לחם מקוה בשבת, ואף בדיעבד אין לטבול בתוכה אם עכו"ם חממוهو בשבת [ואין להתר מושמד מצוות לאו ליהנות ניתנו, כדקי"ל דמודר הנהן מן המעין אסור לטבול בה בימות החמה], יותר מזה כי שאף אם יש שם מכונה הנדלקת ע"י מורה שעתות והעכו"ם שפק לתוכה מים צונניים על מנת שתתחمم לאחר זמן כשותדליך המכונה אסור לטבול בתוכה שהעכו"ם גרם למלאכה עי"ב, ולא נראה כלל חדא לאחר שיש פוסקים המתירים להדי לאעכו"ם לחם מ

כמו בא בדברינו לעיל סי' ט' קבין הוא

וירוגר מזה כ' בשות'
אדם אינו משתמש
בגדר רחיצה, ובאמת כי
בשו"ע שכ' שאפלו ל-
ולהשתטף אסור עכ"ל
כשהשתטף בהמים, אלא
זרוק כששפוך עליו מים
בו-אין לו שום תועלת כי
בין רגע, גם כה"ג אינו
זוויה) אבל דרך מקלחת
בכחibili הפסיק שפיר ייל-
שטייפה, ועל כן נראה דבר
מקלחת חמה אף kali שזו
גונירת מרחצאות, מיהו
נראה מצד סברא חייצנו
שאינו דרך רחיצה כמו
בם' מנוחת אהבה (ח' ב'
בחמיין יש להתייר לא ז
דוקא טבילה מיניכך
משא"כ הטלה ט' קבין לא
עוד דטבילה הוא במקומו
שהוא ביבתו שיק' למיא
שבם' האשכול (הלה' תפel
קנד'). אוסרים הטלה ט'
עיי"ב, ולא נראה דלענ' טבילה בחמיין (ועל כן או
אבל לפי מהניגנו לה
ביסימנים הקודמים ה"ה
ומה שתכננו דמותר לפ'
חמיין כ"כ בשות'
וכיר"ב בס' תורה א' ז'
מנח"י (ח"ט סי' מ'), ז'
ט' קבין אלא לטבילה ע'
לשם תוספות קדושה, זו
טבילה לטבילה עוזרא א'
(שבת בבוקר), שור' (

שנפל למשכב دائ' מותר לו לעסוק ברפואות,
והסכמה כמה' אחרים דבאים רפואה הותר
לגמר ולא בעין שיעשנו בשינויו, ולא דמי למה
שפוסקים הנ"ל מתיירין להמצער לרוחץ דשם י"ל
שהרחיצה אינה לתועלת למכתו או מחלתו, או
שמירוי שע"י הצער הוא נופל למשכב (דמותר
להתעסך ברפואות), או י"ל דהרי שם מירין בקטן
והלא קי"ל דכל צרכי קטן דינו לצרכי חולה
שאב"ס (הכולל כל הגוף), מיהו י"ל שהיות
שישיבה במים חמין אין מראין מחלות
האטרייטע"ס רק מסיר ממנה צערו לפני שעה אין
זה בגדר רפואה, ועוד דבעיני בני"א לא מיחזי
רפואה (מאחר שיש עבריינים ששוויים במקווה
כשנהין ע"י עכו"ם משא"כ בזה שהישראל עצמו
נכנס לרוחץ בו).

* * *

סימן ק"ע

שאלה - הנזכר לטבילה עוזרא ואין
לו מקווה טהרה ורוצה ליטול
מקלחת (שויער בלע"ז) במקום ט' קבין
האם מותר ליטול מקלחת חמה (עכו"ם
יפתחנו לו, דב"ג מותר, דהו"ל פסיק
רישא ע"י אמרה לעכו"ם).

תשובה - להמתירם טבילה בחמיין
ה"ה דיש להתייר ט' קבין
במקום טבילה עוזרא (אבל צ"ע ברוצה
רק לתוספת טהרה), לכארה יש לאסור
בחמיין ממש דמברואר בשו"ע שוףך מים
חמיין על גופו ולהשתטף אסור, ואף אם נימא
שהחמיין שמן הסקה מרכזיות דינו כנתחמתם מער"ש
מאחר שמתחמתין מאליהן בלי' שום מעשה אדם
(וכד' רע"א המובאים בדברינו לעיל), מ"מ הלא
כל גופו אסור לרוחץ אף בחמיין שהוחמו מער"ש,
ועל כן אינו מותר רק במקרים פורשין, אולם מסתבר
דמש"כ באחרונים להתייר טבילה בחמיין על סמך
ד' הקרבן נתן אל שטבילה אינה בגדר רחיצה

שהמצער מותר לרוחץ בשבת בחמיין, והעתיקו
סתמא להלכה המ"ב בבח"ל, ואף שבשוו"ת רד"ך
(בית י"ח חדר ב' ו') כ' שניי שכן יוצא
מהרמב"ם אבל דעת הרמב"ן והר"ן לאסור, וכן
העלה לאיסור התהלה"ז [ושכ"מ מג"א סי' רס"א
ומתשר' חכ"ז ותוס"ש, ואינו מוכרח], וס"ל רק
ע"י עכו"ם הוא דמותר לרוחץ את (קטן)
המצער, מ"מ כיון שמידי דרבנן הוא יש לסמן
להקל, [ובשוו"ת נתיחה של שמחה (סי' י"ב) מתיר
במצער הרבהה על פי המבורר בס' שכ"ח ס"ג
לענין הוצאה שנ עי"ש, וצ"ע שם לא התיר רק
ע"י עכו"ם, והלא צרכי חולה (שאין בו סכנה)
נעשין ע"י עכו"ם משא"כ בזה שהישראל עצמו
נכנס לרוחץ בו].

ושפטות הדברים משמע של המתירין מותר
לגמר דהינו אף בחמיין שהוחמו
שבשת (כמוון באופן המותר שאין בה חשש
בישול), אבל ראוי באחרונים שאין מקלילו רק
בחמיין שהוחמו מער"ש או שהוחמו מאליהן
שבשת בלי שום מעשה ישראל (לפי מה ש'
רעק"א דבוחמו מאליהן בשבת נידון כחומר
מער"ש), ולפי זה כתבו האחרונים שהחמיין שלנו
שמתחמתים בשבת ע"י מערכת החימום שנערכה
מער"ש בכח הטרמעטאט' דינו ג"כ בחמיין
שנתחמתו מער"ש ומותר לרוחץ בהן את המציג
[עשוי] שבט הלוי (ה"ה סי' ל"ה) מתיר לרוחץ
שבשת תינוק שרגילין לרוחזו בכל יום והיינו
רבייתי (בחמיין שהוחמו מער"ש), וכן מיקל ביה
בם' הטיפול בתינוק בשבת וו"ט, ובם' ש"כ
(פ"י"ד ס"א) כי דאף גדול שרגיל לרוחץ כל גופו
בכל יום ומציג הרבהה אם לא יעשה כן בשבת
שモתר לו לרוחץ בשבת כל גופו בחמיין שהוחמו
מער"ש].

מייהו יש לדון לאסור מהמת רפואה כיון דאנשים
מעלמא אסורים לרוחץ בחמיין, והרי יש גם
סמננים לרפאות או להרגיע צער מחלת זה
וממילא שיק' בזה גזירות שחייבת סמננים [אם
לא שיש לו מזה צער גדול עד שנכנס בגדר חולה